

Anton Valkman (70) is verslaafd aan vissen

'HET SLEEPT ME DOOR DE NARIGHEID HEEN'

Anton Valkman vist al zijn hele leven. Sinds vijftien jaar doet hij dat vier keer per week bij een forellenvisvijver. "Vissen geeft mij rust. Het sleepte me door de narigheid heen."

Een graad of zeven is het. Waterkoud. De lucht is grijs, de bomen kaal. Op de steiger van forellenvisvijver De Koeln in Beerzerveld zit Anton Valkman (70). Hij is de enige visser die dag. Vanonder zijn pet vandaan tuurt hij naar zijn dobber. Soms schieten zijn ogen opzij, naar een kring in het oppervlak. Binnensmonds plaatst hij opmerkingen als "De wind is verraderlijk vandaag."

'IK HEB NIETS NODIG'

Vier dagen per week zit Valkman aan de waterkant. Al vijftien jaar. Meestal alleen, soms met zijn beste vismaat Hans. "Vissen is mijn lust en mijn leven. Uren kan ik zo zitten. Er hoeft geen mens in de buurt te zijn. Ik heb niets nodig. Alleen maar deze rust, de natuur, de vogels. In het voorjaar komen de koolmeesjes en de pimpelmezen die jongen krijgen. Soms zijn ze zo tam dat ze uit mijn hand eten. En natuurlijk vang ik ook graag wat vissen. Forellen zijn echte jagers, rovers. Het geeft een kick om ze te pakken te krijgen. De adrenaline die dan loskomt..." Hoewel de zalmforellen en forellen van tevoren uitgezet zijn, vindt Valkman vissen bij De Koeln juist avontuurlijker. "Als jongen heb ik met mijn broers veel bij de Vecht gevestigd. Ook leuk, maar daar is nu geen lol meer aan. Er zit nauwelijks nog vis in. Hier zitten joekels. Je kunt ze meenemen en na afloop laten roken of thuis bakken."

'HET WAS EEN ECHTE WATERVROUW'

Valkman groeide op in Hardenberg, als zoon van een kapper. Vissen bleef altijd zijn vrijetijdsbesteding, maar zijn geld verdiende hij als groenteman. "Mijn ouders vonden me een slimme jongen en hadden liever gezien dat ik doorleerde. Maar ik had zo'n

hekel aan school. Ik vond een baantje bij een groenteboer die nog werkte met paard en wagen. Een prachtig betimmerde kar met een rode luifel. Toen het slechter ging met de zaak, moest ik eruit. Ik kon aan de slag bij kruidenier De Gruyter en later bij een grote supermarkt. Daar deed ik van alles: verkoop, inkoop, panklare groenten snijden. Een moeilijk vak, want je moest alles binnen twee dagen zien te verkopen, anders ging het rotten en moest het de container in."

Na een drukke werkweek greep Valkman stevast naar zijn vistuig. "Mijn vrouw ging vaak mee om te zwemmen. Een echte watervrouw was ze. Dan dacht ik dat ik beet had en bleek dat zij onder water zwom en stiekem aan het haakje trok", lacht Valkman weemoedig.

TWEE DIERBAREN, INEENS WEG

Hij ontmoette haar in dansgelegenheid Mulder Hardenberg. "Daar was ik vaak te vinden, want ik hield erg van dansen. En zo kreeg ik verkering. Mijn schoonvader had het aanvankelijk niet zo op mij. Maar toen ik met zijn dochter trouwde, keerde dat om. We werden de beste vrienden. Elke zondag gingen we samen vissen. Helaas kreeg hij in april 1996 problemen met zijn hart. Juist in de periode dat mijn vrouw herstellende was van kanker. Hij moest met spoed naar het ziekenhuis. Ik ging mee en zat uren te wachten op de gang. Uiteindelijk kwam de arts naar buiten om te vertellen dat hij was overleden. Een enorme klap. Hoe moest ik dat vreselijke nieuws aan mijn vrouw vertellen? Ze was dol op haar vader en had altijd gezegd 'Als mijn vader overlijdt, ben ik binnen drie weken ook weg.' Met de huisarts ben ik naar ons huis gereden,

zodat we het haar samen konden vertellen. Ze zag onze gezichten en voelde al dat het mis was. 'Mijn vader is zeker overleden', zei ze. Ze was juist aan de beterende hand, maar ging daarna in korte tijd sterk achteruit. Twee dagen later overleed ze. Een drama was het. Twee mensen die me dierbaar waren... Ineens weg."

HONDJE MEE

Valkman keert zijn hoofd af en zwijgt even onder de schaduw van zijn pet. "Het vissen was mijn redding. En mijn hondje Astrid. Dat kreeg ik van de buurvrouw, omdat ze ging verhuizen. Ik nam het beestje mee met vissen, maar een succes was dat niet. Ze liep altijd weg. Ik bond haar vast aan een lange lijn zodat ze in de buurt zou blijven. Maar ineens zag ik haar niet meer. Ze had het touw doorgebeten en liep parmantig over straat. Ik besloot voortaan alleen te gaan vissen en Astrid een paar uurtjes thuis te laten. Vissen gaf mij rust. Het sleepte me door de narigheid heen. Inmiddels is het een verslaving. Ik kan niet meer zonder. Als ik 's morgens opsta, kijk ik al op de barometer of het mooi visweer is."

'Hoe moest ik dat vreselijke nieuws aan mijn vrouw vertellen?'

OUDE TIJDEN

Als weduwnaar maakte Valkman ook enkele visreizen met vrienden. "Bier en aardappelen mee en dan samen vissen in Denemarken. Soms, als ik alleen thuis zit, zet ik een oude videoband van die visreizen op. Dan lach ik me in m'n eentje helemaal een ongeluk." In de kantine van de forellenvijver toont hij een foto van zichzelf met een vis van acht kilo in zijn armen. Hij wijst: "Toen had ik nog een mooie bos haar. Daar zwemt nu ergens in Denemarken een kabeljauw mee rond", lacht hij. "Het was namelijk een toupetje. In een windvlaag woei het de Oostzee op. Nee, dat vond ik niet leuk. Sindsdien ben ik maar kaal door het leven gegaan." Hoofdschuddend loopt hij terug naar buiten: "Regen. Dat wordt niks meer. Daar houden vissen niet van." Hij blijft een poosje besluiteloos staan. "Vissen zijn net mensen. Soms hebben ze geen zin. Dan is het maandag, grijs en regenachtig, en denken ze: laat mij nou maar, ik wil even niks." ■

"Mijn mooiste moment: een forel van acht kilo die ik na een lange strijd op het droge kreeg."